

PHẦN 2

Cả ngày hôm sau, Gia Hân hoàn thành bảng kế hoạch. Cô nhờ Hiểu Phương mang xuống phòng Quốc Tuấn.

- Anh ta có nói gì không Hiểu Phương?

Hiểu Phương lắc đầu:

- Anh ấy đâu có ở dưới.

Gia Hân lầm bầm:

- Thật là quan liêu hết chỗ nói. Nè, ta qua công ty Hoàn Thành rồi về nhà luôn. Ai có hỏi mi trả lời giùm ta nhé.

Hiểu Phương thắc mắc:

- Mi qua công ty Hoàn Thành làm gì?

- Tuần rồi ta có gởi mấy mẫu này qua xem họ trả lời thế nào. Nếu ký được hợp đồng có tiền thưởng ta khao mi một châu.

Hiểu Phương cười:

- Vậy ta chúc mi may mắn.

Gia Hân hăm hở ra đi, cô phòng nhanh lên tầng hai. Phòng kinh doanh của công ty Hoàn Thành. Vừa thấy chị Thu trưởng phòng, Gia Hân đã cười thật tươi:

- Chị Thu!

Chị Thu có vẻ ngạc nhiên:

- Có chuyện gì hả Gia Hân?

Gia Hân thở hào hển:

- Em muốn hỏi chị kết quả mấy mẫu sản phẩm em giới thiệu cho chị tuần trước.

Chị Thu cười:

- Giám đốc em sang đây ký hợp đồng rồi.

Gia Han trợn mắt:

- Chị nói gì hả?
- Anh ấy thật mau mắn. Đã hợp đồng xong rồi. Em không biết hả?

Gia Hân thở dài:

- Nếu biết em đâu ba chân bốn cẳng lội lên đây cho mệt đứt hơi.

Chị Thu lắc đầu:

- Đã đến rồi, uống chút nước hãy về.
- Cảm ơn chị.

Chị Thu tò mò:

- Gia Hân nè, cô gái đi chung với giám đốc em là ai vậy?

Chưa kịp hợp ngụm trà, Gia Hân đã đặt xuống bàn:

- Chi nói sao?
- Cô gái đó đẹp lắm.
- Anh ấy không giới thiệu với mọi người à?

Chị Thu lắc đầu:

- Không thấy giới thiệu mà chỉ thấy nhất nhất anh ấy đều hỏi ý kiến cô ta.

Gia Hân buông gọn một câu:

- Giám đốc phu nhân tương lai.

Thu tấm tắc:

- Thật là xứng đôi. Hai người như cặp diễn viên điện ảnh xinh đẹp.

Gia Hân gật gù:

- Vâng, họ xứng đôi lắm.

Chị Thu làm sao biết Gia Hân đang nói họ xứng với nhau từ bên ngoài cho đến cách ăn nói, cư xử. Uống xong tách trà, Gia Hân xin phép về.

Cả nhà về quê ngoại ăn giỗ. Gia Hân buồn tui bên bữa cơm chiều. Ăn xong, dì Tư phụ bếp cũng xin về thăm nhà. Gia Hân đành trơ trọi gặm nhấm nốt cô đơn trong căn nhà quanh quẽ.

Cầm cây đàn gita, cô ra ngoài sân. Ngồi dưới giàn hoa dạ lý, cô ngân nga tiếng đàn.

Bing bong... Bing bong.

Chuông cửa reo inh ỏi nhưng Gia Hân ở ngoài sân nên không hề nghe thấy. Cô thả hồn vào tiếng đàn và ngân nga hát nhỏ nhỏ.

Bong!

Một cục đá bay vào trúng ngay thùng đàn, làm Gia Hân ngẩn người. Cô nhìn nhón nhác. Tim đập nhanh hơn. Chẳng lẽ có trộm, Gia Hân chạy vào nhà đóng cửa lại. Chuông cửa lại reo. Cô ngỡ mẹ hay chị Hai về nên vội ào ra mở cửa. Nét mặt mừng rỡ chợt tối sầm lại, khi cô nhìn thấy Quốc Tuấn.

Tuấn ngang nhiên đẩy cánh cổng rộng ra rồi dẫn xe vào sân. Anh nói băng quơ:

- Đàn giỏi mà hát cũng hay quá hả?

Cài cửa, Gia Hân lẻo đẻo theo sau lưng anh:

- Anh đến đây làm gì?

Dựng xe, Tuấn chống nạnh nhìn cô:

- Tôi có báo trước với cô rồi mà, cô không hoan nghênh tôi sao?

Không chờ Gia Hân mời, Tuấn đi vào phòng khách, tự nhiên ngồi xuống. Thấy bình nước lọc trên bàn anh tự rót uống.

- Không nên ăn uống bậy bạ.

Quốc Tuấn ngã người ra sau ghế:

- Hãy bỏ đi mấy ý nghĩ vớ vẩn đó, tôi tự biết lo cho bản thân mình.

Gia Hân bực bội:

- Phương Uyên nói với anh thì anh không hề trả lời, còn tôi thì anh như đĩa phải vôi.

- Vì cô là Gia Hân chứ không phải Phương Uyên.

- Cảm ơn, anh đã vạch ra ranh giới cho tôi. Vậy bây giờ anh cần gì ở Gia Hân?

- Cô đưa tôi lên phòng cô.

Gia Hân như ngồi phải lửa, cô đứng bật dậy, mặt tái xanh nhìn Quốc Tuấn không chớp mắt:

- Anh điên rồi hả?

Quốc Tuấn nghiêng đầu nhìn cô:

- Cô làm gì la lớn lắm vậy? Phòng cô có giấu ai trong đó?

Gia Hân giận không thể tưởng, cô nói như la:

- Anh về đi.

Quốc Tuấn đứng lên:

- Chưa lên được phòng cô, tôi không về đâu.

Nói xong anh dậm bước lên lầu. Gia Hân hoảng hốt chạy theo:

- Anh định làm gì hả?

Quay lại anh nắm lấy cánh tay cô:

- Mau chỉ cho tôi biết phòng nào là phòng của cô.

Gia Hân tức nghẹn:

- Buông tay tôi ra.

Ấn cô vào tường, Quốc Tuấn kê miệng mình vào tai cô rỉ nhỏ:

- Tôi chỉ muốn xem quần áo của cô thôi. Cô Hai.

Buông tay cô ra, Tuấn chờ đợi, Gia Hân thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa thoát khỏi cảm giác gằn gỏi với Tuấn. Tim cô như lạc đi mấy nhịp, hơi thở của anh còn lẫn khuất ở vành tai cô.

Gia Hân mở cửa phòng, Quốc Tuấn bước vào. Anh như lạc vào thế giới tuổi thần tiên. Trên tường, tủ, đầu giường đều đầy hình ảnh và thú bông hình Hugô, Pokémon, Doremon và thú đuôi dài: Masupilami.

Quốc Tuấn tùm tùm cười Gia Hân mở tủ đồ cô lấy từng bộ đầm bằng voan, ren, satin... bày ra trước mặt anh. Anh ngồi trên ghế xoa cằm:

- Có có thể mặc từng bộ cho tôi xem được không?

Gia Hân ngập ngừng:

- Vì công việc hay vì cá nhân?

Quốc Tuấn đáp:

- Cô nghĩ cô đẹp hơn Phương Uyên hả?

Gia Hân cộc lốc:

- Vậy hãy về mà bảo cô ấy mặc cho anh xem.

Quốc Tuấn nói rõ to:

- Mặc bộ đầm màu hồng trước.

Gia Hân tuy ghét cay ghét đắng giọng uy quyền của anh, nhưng mỗi lần nghe anh nói là cô riu riu làm theo.

Đôi mắt Quốc Tuấn lóe sáng khi cô xuất hiện. Anh lần áp cảm xúc của mình bằng cách quát lên:

- Bộ khác đi.

Gia Hân cứ thay đổi liên tục và Quốc Tuấn cũng cáu gắt liên tục. Cuối cùng cô xuất hiện với chiếc váy ngắn hai dây màu đen ôm sát người. Cơ thể cô lúc này mới thật sự bật lộ hết đường cong đẹp nhất của một cô gái.

Quốc Tuấn ngần ngơ nhìn, Gia Hân then đỏ mặt, cô hỏi:

- Tôi thay đồ được chưa?

Anh tiến đến gần cô, bất chợt nắm tay kéo mạnh cả người Gia Hân nằm gọn trong vòng tay anh. Cô giãy nảy:

- Buông tôi ra.

Quốc Tuấn siết chặt tay, anh lướt bờ môi nóng bỏng của mình lên tóc, lên mắt lên mũi và đập trên bờ môi bướng bỉnh của cô. Gia Hân một lúc vùng vẫy cô chìm đắm vào nụ hôn ngọt ngào của anh.

Quốc Tuấn buông cô ra khi anh cảm nhận môi mình mằm mặm. Nước mắt của Gia Hân đang tuôn thành dòng.

Giọng anh quá đổi ngọt ngào:

- Anh xin lỗi em, Gia Hân.

Gia Hân ngồi xuống giường:

- Tại sao anh làm thế?

Quốc Tuấn nhẹ lau nước mắt cho cô:

- Tha lỗi cho anh. Anh không cố ý làm em giận đâu. Chỉ là...

Hân ghen ngào?

- Anh quen lối sống phương tây, xem thường phụ nữ nên muốn làm gì thì làm sao?

- Anh không có ý đó. Anh không biết giải thích sao cho em hiểu. Nếu nói là anh yêu em thì xúc phạm em vì anh đã có Phương Uyên, nếu nói không phải là anh dối lòng mình, Gia Hân, anh phải nói sao đây?

Gia Hân giận dữ:

- Nói rằng anh quá tham lam, với ai anh cũng thấy yêu và muốn cùng họ đi đến cùng trời cuối đất.

Mân mê bàn tay Gia Hân trong tay mình, Quốc Tuấn cười:

- Hiểu anh nhiều đến vậy hả?

Rút tay mình lại, Gia Hân đi nhanh xuống phòng khách. Cô không muốn đối diện mãi với anh. Cô sợ con tim mình gục ngã vì anh.

Quốc Tuấn đi ngang mặt Gia Hân anh nói khẽ:

- Cảm ơn em.

- Cảm ơn chuyện gì?

Tuấn nhún vai:

- Về nụ hôn của em, nhớ đừng mất ngủ đêm nay nhé, cô bé!

Dáng Quốc Tuấn mắt hút ngoài cửa, mà Gia Hân còn đứng đó băng khuâng nhìn theo.

Cảm xúc được anh ôm vào vòng tay, được anh hôn nồng nàn khiến lòng cô lâng lâng một cảm giác kỳ lạ.

Chợt nhớ đến Phương Uyên, Gia Hân lại dấy lên nỗi lo sợ. Cô đang làm kẻ thứ ba giữa họ ư? Nhưng Quốc Tuấn có hứa hẹn gì với cô đâu. Phải rồi anh nói anh yêu cô nhưng người ta có thể yêu nhau sau vài ngày gây cãi hay sao? Cô đang nằm mơ chẳng?

Lời nguyên của Quốc Tuấn không sai. Gia Hân mất ngủ vì lòng cứ tơ tưởng đến anh. Đồng hồ đã điểm tiếng thứ mười hai, mà Gia Hân vẫn mãi còn trăn trở. Điện thoại đổ chuông, Gia Hân giật thót:

- Alô!

- Em không ngủ được phải không Gia Hân?

Gia Hân nói dối:

- Tôi đang ngủ.

- Vậy là chỉ có anh mất ngủ thôi à?

- Đó là chuyện của anh.

- Về rồi anh mới hỏi hận.

Gia Hân cay đắng:

- Tôi cũng hỏi hận.

- Em hỏi hận điều gì?

- Để cho anh lợi dụng.

- Còn anh thì khác, anh hỏi hận tại sao mình lại về nhanh như vậy. Anh vẫn còn nhớ bờ môi thơm nồng của em. Mới đây mà anh cứ ngỡ mình xa em lâu lắm rồi. Anh nhớ em lắm Gia Hân.

Gia Hân hét lên:

-Anh im đi!

- Đừng trẻ con như thế Gia Hân. Hãy để anh nói, đối với em anh không có thứ tình yêu sét đánh mà anh thích em từ lâu lắm rồi. Cái ngày em cầm hồ sơ nộp ngừng đến công ty ba anh xin việc. Nét e ấp nhưng ương bướng của em đã làm anh thích thú và anh muốn khám phá.

Giọng Gia Hân có vẻ xúc động.

- Đừng mong lung lay được tôi.

Quốc Tuấn cười:

- Em đang trách anh phải không, tại sao em ở công ty hai năm mà đến bây giờ anh mới tìm em phải không? Như vậy mới thấy là anh và em có chút duyên phận. Ông trời sẵn dành Gia Hân cho anh thì anh có gì phải gập.

Gia Hân tức giận tắt máy. Cô khóa luôn nguồn, những lời của Tuấn nói cứ văng vào tim óc cô làm cô dâng lên cảm xúc yêu anh đến khó chịu. Anh xem cô như thư để dành, lúc nào thích thì đem ra ngắm bằng không thì vứt sọt rác. Nhưng tại sao cô tại muốn yêu anh, phải chăng con tim có lý lẽ riêng của nó?

Nhìn xem, anh mua quà gì cho em nè, Gia Hân?

Gia Hân hờn hờ:

- Quà gì hả anh?

Quốc Tuấn thò tay vào túi giấy kéo ra chiếc váy dài màu đồng kết cườm viền cổ. Gia Hân giật lấy ướm lên người:

- Đẹp quá, anh mua ở đâu vậy?

Quốc Tuấn đưa cao túi giấy có in logo, anh nói:

- Công ty thời trang Quốc Vương.

Gia Hân họa theo:

- Màu sắc trang nhã, vừa túi tiền nhưng không kém phần sang trọng.

Quốc Tuấn gật đầu:

- Em thưởng cho anh gì nào?

Hân chỉ vào mình:

- Em hả?

Tuấn chìa má:

- Nhanh đi bà xã.

Gia Hân ngượng nghịu hôn nhẹ lên má anh. Anh nheo mắt tinh nghịch, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Gia Hân muốn vạch đất chui xuống. Hiểu Phương huých cùi chỏ vô hông cô:

- Mi đóng quảng cáo y như thật.

Mặt Gia Hân nóng bừng:

- Kịch bản ta đâu có đoạn chót, ai thêm vào vậy?

Hiểu Phương cười:

- Chắc là giám đốc rồi.

- Người gì dễ ghét.

Phương Uyên đến gần Gia Hân:

- Cô coi kìa, đóng quảng cáo mà cô làm như thật vậy. Có phải cô cố ý viết kịch bản như thế không?

Gia Hân đáp:

- Cô không hài lòng có thể cắt bỏ mà.

Phương Uyên đành giọng:

- Thì ra đúng là cô. Tôi nói cho cô biết đã là gà thì cả đời vẫn là gà không thể nào gà trở thành phượng hoàng được đâu.

Gia Hân nóng mặt:

- Ý cô muốn nói gì?

Uyên gần giọng:

- Hãy tránh xa Quốc Tuấn.

Gia Hân không kém:

- Cô có tài giỏi thì hãy giữ chặt anh ấy cho riêng mình

Uyên quắc mắt:

- Cô thách thức tôi?

Quốc Tuấn trò tới:

- Em thấy sao Phương Uyên?

Liếc qua Hân, cô mai mĩa:

- Hôn nhẹ nhàng quá, phải mặn nồng một chút mới giống.

Gia Hân lờm cô một cái nẩy lửa rồi mới bỏ đi. Trở về phòng làm việc đầu óc Gia Hân rối bời. Cô xách túi đứng lên, Hiểu Phương hỏi:

- Mi đi đâu vậy hả?

Gia Hân ngọt nhạt:

- Đem sản phẩm mới giới thiệu cho các cửa hàng thời trang.

Hiểu Phương nói nhỏ:

- Mi bực mình Phương Uyên hả?

- Cô ấy luôn kiếm chuyện với ta.

- Hình như cô ấy nghi ngờ mi với giám đốc.

Gia Hân chối bay:

- Nghi gì chứ?

Hiểu Phương nhận xét?

- Giám đốc tuy ngoài mặt lạnh lùng. Nhưng anh ấy rất tình cảm. Nhìn cách anh ấy chăm sóc cho Phương Uyên đủ hiểu anh ấy là người đàn ông chu đáo. Cô ấy sợ mất giám đốc là phải lẽ.

Gia Hân nói bâng quơ:

- Tại sao lại sợ mất chứ.

- Người phụ nữ rất nhạy cảm, có lẽ cô ấy coi mi là tình địch mi rồi.

- Ta không làm gì khiến cô ấy nghi ngờ.

- Nhưng giám đốc thì có.

Gia Hân thâm kêu khổ. Anh ta lộ cả ra ngoài rồi sao:

- Ta không thấy điều đó.

Hiểu Phương xua tay:

- Mi không có gì thì tốt rồi Phương Uyên không phải là cô gái dễ dàng thông cảm.

- Ta đi nhé.

Gia Hân đi như trốn chạy. Lòng cô ngổn ngang trăm mối. Lần đầu biết rung động con tim cô lại yêu người đã có bạn gái. Và cô có tội tình gì khi người ta xem cô là kẻ phá hoại hạnh phúc người khác.

Ma đưa lối, quỷ đưa đường thế nào mà Gia Hân tấp xe vào ngay công ty của Công Thoại. Vừa định quay xe ra cô đã nghe tiếng anh reo to:

- Gia Hân!

Bất đắc dĩ Gia Hân phải đứng lại:

- Anh Thoại!

- Em tìm anh hả?

Gia Hân không biết mình giải thích sao cho sự có mặt của mình ở đây, cô ấp úng:

- Đêm đó ở vũ trường "Sao Đêm" em thành thật xin lỗi anh.

Thoại nhìn cô nhẹ giọng:

- Quốc Tuấn có thường xuyên làm khó em không Hân?

Hân lắc đầu:

- Tính anh ấy hơi nóng nảy nhưng là người tốt.

Thoại rót nước cho Hân:

- Em uống nước đi.

Gia Hân uống một ngụm nhỏ, giọng Công Thoại vẫn đều đều:

- Nếu làm bên ấy không thoải mái, em có thể qua công ty anh bất cứ lúc nào. Anh luôn mong chờ em hợp tác.

Gia Hân nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn anh đã quan tâm em. Công việc của em vẫn ổn.

Gia Hân à, em đã suy nghĩ những lời anh nói chưa?

Hân cúi thấp đầu:

Công việc em bề bộn, em chưa suy nghĩ đến. Nhưng em chỉ mong anh hãy xem em như từ trước đến giờ. Được không anh.

Công Thoại cười khẽ:

- Anh biết bảo em phải trả lời là làm khó em. Vì anh và em chưa hề có qua lại tình cảm với nhau. Thôi thì làm bạn, anh hy vọng là em sẽ thay đổi cách nhìn và chấp nhận anh.

- Cảm ơn anh.

- Vậy em có thể cho anh một cái hẹn không?

Gia Hân bối rối. Với Tuấn cô luôn phục tùng và lúc nào anh cũng có thể triệu tập cô. Còn với Thoại, anh lại cho cô chọn lựa và sắp xếp. Cô được anh coi trọng và tự dung cô lại thấy mình lúng túng.

- Hẹn hả?

- Anh muốn đưa em đi đâu đó để có thời gian tìm hiểu nhau.

Gia Hân khẽ gật:

- Vậy tám giờ tối nay, em muốn đến siêu thị mua sắm ít đồ dùng.

Thoại hân hoan:

- Anh sẽ đến nhà đón em.

Hân cười:

- Anh biết nhà em hả?

Thoại bóp trán:

- Anh quên mất, em chỉ nhà đi, anh đến đón.

Gia Hân chỉ đường, chỉ nhà xong cô đứng lên:

- Tám giờ gặp lại, Em về nhé.

Thoại ân cần dặn:

- Em đi đường cẩn thận nhé.

Gia Hân rời công ty của Công Thoại, cô suy nghĩ miên man. Mình không thể đến với Quốc Tuấn, thôi thì làm bạn với Công Thoại. Dù sao với Thoại cô quang minh lỗi lạc hơn, lại được anh yêu chiều, con gái ai lại không thích được như thế. Và lại không nên để Phương Uyên coi thường mình.

Đúng tám giờ Công Thoại đến đón cô. Gia Hân ăn mặc nghiêm chỉnh đi với anh. Anh đề nghị:

- Mình ăn chút gì nhé Gia Hân?

Hân dễ dãi:

- Tùy anh đi.

- Anh biết một chỗ bán súp cua ngon lắm, để anh giới thiệu cho em thưởng thức.

Hân cười sau lưng anh:

- Ai bảo chi có phụ nữ mới ăn vặt.

Thoại cãi:

- Ăn no chứ không phải ăn vặt.

- Nhưng vẫn là động từ “ăn”.

- Cái miệng em dẻo quá, hèn gì công ty anh không bị em dụ sao được.

- Anh dám nói xấu em.

Thoại cười:

- Cám ơn em hồng hết có đâu nói xấu. Coi như hôm nay anh đãi em trả ơn vậy.

Thoại kéo ghế cho cô ngồi. Anh gọi súp cho hai người rồi nhìn Hân:

- Em có thường ra ngoài ăn tối như thế này không?

Hân cười nụ:

- Ăn vặt là tính bẩm sinh của phụ nữ. Nhưng đi với con trai thì đây là lần đầu.

- Em có thấy ngại?

- Nếu ngại thì em không chọn làm tiếp thị.

Thoại gật gù:

- Em là cô gái tự tin.

Gia Hân cười khúc khích:

- Nhớ ngày còn đi học, cô giáo em từng nói. Đứng trước đám đông không có gì phải sợ hãi. Hãy coi họ như củ khoai mì, khoai lang cứ tự nhiên mà nói.

Thoại bật cười:

- Vậy em coi anh là củ gì đây?

Gia Hân nghiêng đầu:

- Để xem, chắc là củ nhân sâm.

Thoại trợn mắt:

- Quý giá vậy hả?

- Ừm. Nhân sâm là thực vật quý hiếm chỉ dành cho người giàu có. Bản thân nó thể hiện sự cao sang quyền quý mới vui vẻ mọc hầu bao trả tiền cho cử ăn tối này.

Thoại điềm vào mặt Hân:

- Em lém lảm.

Hai chén súp đặt trên bàn, Gia Hân kêu lên:

- Sao nhỏ quá vậy?

- Yên tâm, nếu em còn muốn ăn nữa, anh sẽ kêu thêm.

Hân dùng muỗng đảo chén súp:

- Em thấy anh nên kêu thêm là vừa.

Chiu ý Gia Hân, anh kêu thêm cho cô một chén nữa. Gia Hân ăn ngon lành. Nhưng ăn xong một chén, cô than thở:

- Ôi, em không ngờ một chén súp có thể làm cho em no đến vậy.

Thoại lắc đầu:

- Đúng là con mắt lớn hơn bao tử.

Gia Hân đẩy chén súp sang cho anh:

- Anh làm ơn giúp em.

Thoại ăn hết hai chén súp. Gia Hân cúi nhìn anh:

- Sao hả?

- Dĩ nhiên là ngon.

- Em biết mà.

- Biết gì?

- Anh mà ăn một chén đâu có đủ no. Nếu em không đòi kêu thêm, có em anh ngại, anh đâu có no lòng.

- Em thật là...

Hân cười:

- Ăn no con người sẽ thông minh hơn, anh không thích sao?

- Vậy con người thông minh phải biết đưa em đi đến siêu thị để lại tiếp tục làm củ nhân sâm chứ gì?

Gia Hân cười phá lên:

- Hai chén súp lại có tác dụng hay đến thế. Nhưng em không để cho anh khó xử đâu.

Thoại nói:

- Lần đầu đi chơi với em, em định tạo cho anh ấn tượng sợ hãi để bỏ em hả? Không đòi nào cho dù anh có tiêu hết đồng tiền cuối cùng của anh, anh cũng vui lòng.

Gia Hân phát lên vai anh:

- Người ta bảo yêu mới mù quáng, con anh chưa yêu mà muốn cầm lon ăn xin rồi.

Thoại sánh vai qua Hân vào siêu thị. Cô tung tăng như các cô gái mới lớn. Thoại phải ngắm nhìn cô nhiều lần và mỉm cười hoài.

Lên tầng thời trang Gia Hân, say mê ngắm nhìn các mẫu áo đầm, váy rời, váy dài và các bộ comle công sở.

Chiếc xe đẩy của Gia Hân bắt đầu đẩy lên. Đến quầy tính tiền, cô thu ngân cứ nhìn cô mỉm cười. Hóa đơn của cô hai phần ba là thú nhồi bông còn lại là mỹ phẩm.

Gia Hân ôm cái túi to đùng, Thoại xách linh kinh túi giấy. Đang đi ngon trớn tự dung Gia Hân lùi lại. Nép sau lưng Thoại. Cô đưa cao túi đồ che mặt rồi rón rén đi ra cửa.

Thoại hỏi cô:

- Em làm gì vậy?

Hân đáp:

- Lần này việc em đi mua toàn toàn là đi chơi trẻ em, em mắc cỡ quá.

Thoại cười.

- Em định mở gian hàng thú nhồi bông hả:

Hân ngây thơ:

- Bao giờ giận ai em chỉ cần lấy ra một con để chì chiết nó hả giận.

- Nếu giận quá em làm sao?

- Ném nó vào tường.

- Em cũng bạo lực ghê. Em định con nào đại diện cho anh vậy?

Hân chỉ vào con gấu trắng:

- Đây nè.

Anh hy vọng là nó không bị em hành hạ.

Hân cong môi:

- Còn không mau đưa em về nhà.

Thoại chờ Gia Hân vài vòng mới chịu đưa cô về:

- Tạm biệt nhé.

- Anh về đi kéo tôi.

Thoại vừa khuất bóng, cô ôm đồ linh kính vào nhà. Vứt mọi thứ lên ghế salon, cô lại nghe chuông cửa. Cô liếc ra ngoài:

- Lại quên cái gì nữa đây.

Gia Hân mở cổng định hỏi Thoại còn muốn dặn gì. Cánh cổng vừa xê dịch, cánh tay cô bị nắm cứng, giọng nói rít lên:

- Em đi đâu với anh ta hả?

Gia Hân thẳng thốt nhận ra giọng nói Quốc Tuấn. Cô giật tay mình lại:

- Tôi đi đâu làm gì phải báo cho anh biết hay sao?

Tuấn vẫn cúi kính:

- Em trả lời anh đi.

Giọng Gia Hân thản nhiên:

- Đi chơi.

Hai tay anh như hai gọng kèm bầu vào bờ vai Gia Hân:

- Anh cấm em không được giao du với hắn.

Hân vùng vẫy:

- Tại sao?

Tuấn dứt khoát:

- Em là của anh.

Gia Hân cười mỉa mai:

- Vậy à? Còn Phương Uyên là của ai?

Tuấn vung tay:

- Em và Phương Uyên là hai người khác nhau.

Gia Hân lạnh lùng:

- Tôi không thể chen chân vào giữa hai người. Anh hãy tôn trọng sự tự do của tôi. Bản thân anh không thể cùng một lúc yêu hai người con gái. Anh được nhưng tôi thì không.

Quốc Tuấn buông tay:

- Anh chưa bao giờ nói yêu Phương Uyên cả.
- Nhưng cử chỉ, hành động của anh đã nói lên điều đó.
- Ở tây phương điều đó không nói lên gì cả. Chỉ là phép lịch sự thôi.

Gia Hân quay lưng:

- Xin lỗi, tôi không tán thành lối sống buông thả ở trời tây đó.

Tuấn cố níu kéo:

- Vì em, anh sẽ sửa đổi.
- Không cần đâu. Tôi đã có Thoại và anh đã có Uyên. Chúng ta nên bằng lòng với hiện tại.

Tuấn nói to:

- Anh không để cho hắn cướp mất em đâu Gia Hân.

Hân cười nhạt:

- Không ai cướp ai cả. Là tôi tự nguyện, anh nghe rõ chưa?
- Anh không tin!

Hân vào sân đóng sầm cửa lại. Cô đi nhanh vào nhà giấu hai giọt nước mắt đang trào ra.

Quốc Tuấn nhốt mình trong phòng nghe nỗi buồn quặn thắt con tim. Sau đêm ở nhà Hân về, anh bỗng lo sợ xa xôi. Từ trước đến nay anh không bao giờ có tâm trạng lo sợ đó.

Anh sợ mất Gia Hân.

Ở Gia Hân không có nổi trội như Phương Uyên. Nhưng ở người con gái đó bản tính ương ngạnh, bướng bỉnh, trẻ con đó đã đánh thức trái tim rêu phong của anh. Anh cảm nhận rõ rệt là anh yêu cô mãnh liệt:

Nhớ nụ hôn hôm nào, Gia Hân run rẩy trong vòng tay anh. Nhớ ánh mắt quát lên nhìn anh giận dữ, nhớ cái vung tay toan tát vào má anh. Nỗi nhớ cứ cồn cào trong dạ.

Quơ cái mô bai, Tuấn nhấn số tìm Gia Hân:

- Alô!

- Anh đây Gia Hân.

Giọng Gia Hân lạnh tanh:

- Giám đốc tìm tôi có chuyện gì?

Tuấn rên rỉ:

- Anh nhớ em, Gia Hân.

Bên kia Hân đã tắt máy. Quốc Tuấn thấy hụt hẫng. Thấy nhớ, thấy thương và thấy giận trong lòng.

- Anh Tuấn ơi, có trong đó không?

Tuấn bật dậy mở cửa:

- Uyên hả?

Uyên thò đầu vào:

- Em vào được không?

Tuấn khép cửa phòng lại sau lưng:

- Mình xuống dưới đi em.

Uyên phụng phịu:

- Phòng anh có gì bí mật mà không cho em vào?

Tuấn cười:

- Người nào bước chân vào đó phải là vợ anh.

Uyên cười mơn:

- Em không được hả?

Tuấn nhún vai.

- Bây giờ thì chưa.

Đan hai tay gát lên vai Tuấn thân mật, Uyên nói:

- Có bao giờ chúng ta tính đến chuyện chúng ta kết hôn không, Tuấn?

Tuấn ngồi xuống ghế:

- Anh bốn ba xứ người bao nhiêu năm, nay mới trở về tiếp nhận sự nghiệp của ba. Thật tình mà nói anh chưa nghĩ đến điều đó.

Uyên áp cả người cô vào anh:

- Em chờ anh đến bao giờ đây Tuấn?

Tuấn vuốt mái tóc dài của cô:

- Em có quyền không chờ anh.

Uyên bật người lên:

- Anh nói gì?

Tuấn cười:

- Em vẫn còn là cô gái đất Việt, sao quên câu chung thủy, sắc son hã Uyên.

Uyên lờm anh:

- Trước đây anh đâu có ý tưởng lạ lùng như thế. Cưới vợ rồi cùng nhau lo sự nghiệp không tốt hơn hã?

- Đàn ông quan trọng là sự nghiệp, anh chưa nắm vững sự nghiệp, anh chưa tình nguyện hôn nhân.

Vỗ nhẹ vào ngực anh, Uyên nói:

- Có phải con tim anh đang nghĩ thế.

- Em không tin anh hã?

Sờ vào má anh, cô ngọt ngào:

- Em chỉ sợ anh dùng kế hoãn binh, để mưu đồ tạo phản.

Tuấn cầm bàn tay cô áp lên má mình:

- Em bắt đầu đa nghi rồi.

Uyên hôn lên má anh:

- Có một người yêu tài hoa hơn người em phải lo sợ thôi.
- Một người đẹp như em không đủ tự tin à?

Xỉ vào mũi anh, cô ngọt nhạt:

- Đàn ông các anh tham lam lắm. Ai biết các anh giờ quẻ lúc nào.

Tuấn kết thúc câu chuyện:

- Mình đi chơi đi Uyên.

Uyên hớn hờ:

- Mình đi đâu, vũ trường nhé?

Tuấn dễ dãi:

- Cũng được.

Phương Uyên đứng lên:

- Anh nhìn xem cái váy của em thế nào?

Tuấn nghiêng đầu:

- Váy ngắn rất phù hợp với em nhưng...

Uyên chớp mắt:

- Sao hả?

Tuấn cười:

- Dễ làm cho kẻ khác sinh tà tâm.

Bá cổ anh cô lúng liếng:

- Còn anh?

Tuấn nhún vai:

- Anh đã quen nhìn em thế này rồi. Mình đi thôi.

Uyên chờ anh tỏ một cử chỉ yêu thương nhưng anh phớt lờ. Cô hờn dỗi bước theo anh.

Phương Uyên niễm lỗi sống phươg tây rất nặng nên cô sống buồg thả, sống thác loạn, với cô làm bạn thì đượ chứ làm vợ thì không thể nào.

Quốc Tuấn gọi cho mình ly rượu Whisky và anh thản nhiên vừa nhấp rượu vừa nhìn Uyên uốn éo lắc lư theo điệu nhảy.

- Diu em bài này đi Tuấn!

Tuấn diu cô diu dặt theo tiếng nhạc. Uyên áp cả người cô vào anh nóng bỏng. Đôi mắt đẹp của cô như hút lấy hồn anh, bờ môi nóng bỏng của cô như chờ đợi. Tuấn không cưỡng lại phút đam mê bản năng, anh ghì lấy cô, nụ hôn dài cuồng say. Uyên cười mãn nguyện, cô thì thảo trong hơi thở gấp:

- I.love.you! Quốc Tuấn.

Tuấn mơn man bờ môi lên mắt cô, anh không nói gì cả. Hồn anh đang chìm đắm trong căn phòng, đầy thú nhồi bông. Trước mặt anh và trong vòng tay anh lúc này không phải là Phương Uyên mà là Gia Hân. Người con gái làm trái tim anh đau đớn một tình yêu.

- Tuấn!

Tiếng gọi khá to của Uyên làm anh bừng tỉnh. Anh buồg vội cô ra, cô nhìn anh giận dữ:

- Anh hãy nói cho em biết trong tim anh đang nghĩ gì?

Tuấn lắc đầu:

- Có lẽ anh say.

Uyên không buồg tha anh:

- Một ly Whisky không thể hạ gục anh. Có phải anh không còn yêu em nữa?

Tuấn xua tay:

- Em nghĩ vớ vẩn gì vậy?

Giọng Uyên sưng nước:

- Em bắt gặp hồn anh đi hoang. Anh nói đi người con gái đó là ai?

Tuấn gất gông:

- Em chỉ giỏi đoán mò. Nếu còn vậy anh sẽ về đó.

Nén mỗi nghi ngờ vào tim. Uyên diu giọng:

- Em muốn về nhà anh.

Tuấn tròn mắt:

- Để làm gì?

- Em muốn xem lại mấy món quà em tặng anh trước đây.

- Em định đòi lại hả?

Uyên cười duyên dáng:

- Về đó em sẽ nói cho anh biết.

Sợ Uyên đoán ra Gia Hân, Uyên sẽ làm khó dễ cô ấy. Anh đành nhượng bộ đưa cô quay về.

- Anh đặt quà tặng của em ở đâu?

Tuấn miễn cưỡng:

- Trong phòng anh.

Uyên nằn nì:

- Em vào được không?

- Anh đã nói rồi, nếu em cần xem anh sẽ mang ra cho em.

Uyên bặm môi:

- Cũng được.

Tuấn đi nhanh vào phòng, đưa tay quơ nhanh mấy món quà tặng của Uyên. Nhưng Uyên đâu chịu nghe anh, cô đã lên vào và bất ngờ cô ôm lấy anh từ phía sau.

Tuấn đứng im như pho tượng Uyên bao dạn gợi ý:

- Nếu anh nói anh không có cô gái nào ngoài em. Vậy bây giờ em muốn mình mãi mãi thuộc về anh.

Tuấn nhẹ gỡ tay cô ra:

- Anh không thể làm thế.

- Em tự nguyện.

Giọng Tuấn cương quyết:

- Anh không chấp nhận. Em mau về nhà đi.

Uyên trơ lì ra:

- Em không về, nếu anh không nói rõ chuyện hôm nay.

Tuấn bất mãn:

- Anh không có gì phải nói.

- Vậy anh trả lời em đi. Anh có muốn cưới em làm vợ?

Tuấn vò đầu:

- Anh chưa nghĩ tới điều đó.

- Vậy anh có yêu em không?

Tuấn đáp lơ lung:

- Anh đối xử với em từ trước đến giờ không tốt sao?

Uyên tấn công anh.

- Em chỉ muốn biết là có hay không?

Tuấn hất tay cô ra, anh đi ra ngoài. Uyên hiểu rõ thái độ của anh, cô oằn người đau đớn. Thì ra anh đã thay đổi, thay đổi thật rồi.

Phương Uyên khéo léo:

- Anh Tuấn bỏ qua cho em. Chỉ tại em quá yêu anh ma thôi. Bây giờ em về, ngày mai em sẽ đến công ty anh xem mẫu hàng mới để báo qua bên ấy cho ba mẹ em biết.

Tuấn cũng dịu bớt nóng nảy:

- Anh đưa em về.

- Em đến đây bằng xe riêng để em tự về. Anh nghỉ đi.

Phương Uyên như con mèo nhỏ ngoan ngoãn rút lui không để lại cho anh nỗi bực dọc gì.

Quốc Tuấn mở tivi xem tin tức, anh bật dậy khi tivi phát sóng chương trình quảng cáo công ty anh. Anh và Gia Hân thật ăn khớp nhau từ điệu bộ đến lời

nói. Trông cô giống như cô vợ trẻ hân hoan vì món quà chồng tặng. Cái hôn tuy có ngượng ngập, nhưng trông đáng yêu hơn là khiếm khuyết.

Bỗng anh bật cười khi tưởng tượng ra khuôn mặt Gia Hân tức giận khi đoạn cuối kịch bản do anh thêm vào.

Chuông điện thoại reo, Tuấn áp máy lên tai:

- Alô!
- Ba đây.
- Dạ, ba.
- Mẫu quảng cáo hay đấy. Chúc mừng con.

Tuấn phấn khởi:

- Ba à, do Gia Hân cả đấy.
- Con bé đó khá lắm. Công việc của con có thuận lợi không?
- Rất tốt, thưa ba.
- Còn Phương Uyên, đã trở về Pháp chưa?
- Vẫn chưa.
- Đầu dây tiêu thụ lớn của công ty một phần do quyết định của nó, con liệu mà đối xử.
- Con biết rồi, thưa ba.
- Ba tắt máy nhé!
- Dạ!

Những lời ba anh dặn như nhắc nhở anh, phải có trách nhiệm với Phương Uyên. Một bên sự nghiệp, bắt anh hy sinh, một bên vì tình yêu bắt anh đắn đo lựa chọn. Nếu chọn Uyên anh có cô vợ đẹp, giỏi trong quan hệ giao dịch và sự nghiệp vững chắc nhưng không có tình yêu. Còn Gia Hân, anh sẽ mất mát nhiều thứ, nhưng đổi lại anh yêu cô bằng cả trái tim. Tình yêu đó có làm cho anh vững vàng giữ vững sự nghiệp mà không mất cô. Anh phải bảo vệ tình yêu đó bằng mọi giá.